

Arrest

nr. 127 395 van 24 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Peter JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

*“ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
Il est enjoint à Madame De mevrouw,
nom/naam : C. N.
prénom/voornaam : L. M.
date de naissance/geboortedatum : (...)
lieu de naissance/geboorteplaats : (...)
nationalité/nationaliteit : Angola*

+ enfants/ kinderen

J. B., E. °(...)

N. B., V. L. °(...)

J. N., B. °(...)

B., E. °(...)

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen², sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 Jours de la notification de décision binnen 30 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION:

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

L'intéressée n'est pas en possession d'un visa valable.

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. »

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Over de ontvankelijkheid van het beroep van de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij

2.1.1. Het beroep werd ingediend door de eerste verzoekende partij en haar vier minderjarige kinderen. Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat hij rechtsgeldig vertegenwoordigd dient te zijn om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

2.1.2. De vier kinderen, geboren in respectievelijk 2008, 2004, 2006 en 2012, beschikken gezien hun leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij dienden aldus rechtsgeldig vertegenwoordigd te worden. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste verzoekende partij optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij onontvankelijk is.

2.2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie op, die luidt als volgt:

“De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer

dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2.2. De verzoekende partij had reeds in haar verzoekschrift geanticipeerd op deze exceptie, en wel als volgt:

“Het verbod op refoulement is een meer voordelige internationale bepaling in de zin van artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 waarvan de toepassing voorrang krijgt op de nationale wet. De nationale rechter dient bovendien de nationale bepaling buiten beschouwing te laten die strijdig is met deze meer voordelige internationale bepaling ambtshalve buiten beschouwing laten.

[...]

Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 houdt geen gebonden bevoegdheid in. Verwerende partij kan of moet in welbepaalde gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten nemen maar moet daarbij steeds en voorafgaandelijk oordelen of het bevel dat zij kan of moet afleveren niet in strijd is met de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (aanvang art. 7 van voormelde Wet van 15 december 1980). Een lagere rechtsnorm kan voormelde artikel 7 niet wijzigen.

Hoger werd aangetoond op welke verdragsbepalingen verzoekende partij zich met reden en recht kan beroepen waardoor een verbod op refoulement in haar hoofde geldt met andere woorden waardoor na beoordeling door verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd zonder schending van die ingeroepen verdragsrechtelijke bepalingen.

Door geen beoordeling te maken schendt verwerende partij artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 minstens door geen motieven te vermelden waarom zij meent dat het verbod op refoulement niet wordt geschonden is de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd.

[...]

Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft eerder beslist dat geen administratieve beslissing “mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden” (R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; Rv St. nr. 206948 van 26 augustus 2010). “Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de bepalingen van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor een passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepalingen worden opgelegd”; EHRM 11 juli 2000, Jabari / Turquie, § 48, EHRM 21 Janvier 2011, M.S.S. vs. België en Griekenland, § 219).” (R.v.V. nr. 98.398 van 6 maart 2013).

In elk geval dient de nationale rechter de hogere rechtsnorm in het bijzonder de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd

en 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, die België als Hoge Verdragspartij binden, te respecteren en ambtshalve tegenstrijdige nationale bepaling buiten beschouwing laten.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, *Costa/E.N.E.L.*, 6/64, *Jur.* 1964, 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, *Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal*, 106/77, *Jur.* 1978, 629).

Dit wordt andermaal bevestigd door het arrest van het Europees Hof van Justitie *Elgafaji vs. Staatssecretaris van Justitie* van 17 februari 2009 dat in paragraaf 42 zegt dat “bij de toepassing van het nationale recht, ongeacht of het daarbij gaat om bepalingen die dateren van eerdere of latere datum dan de richtlijn, de nationale rechter dit zoveel mogelijk moet uitleggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de richtlijn, teneinde het hiermee beoogde resultaat te bereiken en aldus aan artikel 249, derde alinea, EG te voldoen” (H.v.J., *Elgafaji vs. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-456/07 van 17 februari 2009, <http://curia.europe.eu>; H.v.J., *Marleasing*, nr. C-106/89 van 13 november 1990, <http://curia.europe.eu>; H.v.J., *Commune de Mesquer*, nr. C-188/07 van 24 juni 2008, <http://curia.europe.eu>.)”

2.2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt en dat deze motivering door verzoeker niet wordt betwist.

Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat deze bij een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Een vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dan ook in beginsel geen nut opleveren.

Ter zitting gevraagd naar haar belang, verwijst de verzoekende partij naar haar verzoekschrift waarin zij, zoals reeds gesteld, anticipeerde op de exceptie.

De verzoekende partij kan in haar argumentatie worden gevolgd. Het EVRM primeert immers op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid

te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM en corresponderende bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

3. Over de beoordeling van het beroep in zoverre de schending wordt aangevoerd van de bepalingen van het EVRM en van de corresponderende bepalingen van het Handvest van de grondrechten

3.1. In het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, en van de artikelen 4, 9, 19 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Zij verwoordt het als volgt:

“De beslissing van verwerende partij tot weigering van verblijf van 10 februari 2014 (zie stuk nr. 3) is een administratieve beslissing en heeft geen gezag van gewijsde (R.v.V. Algemene Vergadering nr. 45.395 van 24 juni 2010, www.rvv-ccce.be; A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2009, p. 818). Als zodanig levert zij niet het bewijs dat verzoekende partij bij haar terugkeer niet wordt blootgesteld aan mishandelingen bij haar verplichte terugkeer naar haar land van herkomst.

In zake de regularisatieaanvraag om medische redenen heeft de arts-adviseur en verwerende partij enkel vastgesteld dat het medisch dossier geen elementen bevat die de terugkeer van verzoekende partij naar haar land van herkomst zouden verhinderen omdat post-traumatische stress (PTSD) na verloop van tijd verdwijnt. Dit gegeven neemt niet weg dat verzoekende partij bij terugkeer opnieuw geconfronteerd wordt met dezelfde actoren en dezelfde ervaringen eenmaal dat zij in haar land van herkomst is teruggekeerd.

Uw Raad heeft bovendien in zake het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van verwerende partij nog geen beslissing genomen.

Ook de beslissingen in zake de asielaanvraag zijn niet dienend om te kunnen besluiten dat artikel 3 van het niet wordt geschonden bij uitvoering van de bestreden beslissing.

*De bescherming van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd is ruimer dan de bescherming verleent door artikel 1A(2) van het voormelde Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd omdat dit laatste verdrag in expliciet uitzonderingen op uitwijzing of non-refoulement voorziet (EHRM nr. 22414/93 van 15 november 1996, *Chahal v. United Kingdom*, paragraaf 80) en verleent een “safety net” voor asielzoekers die verkeerdelijk internationale bescherming werden miskend of werden ontzegd (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the ECHR*, part 2.1, p. 7). Artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd is absoluut en laat geen afwijking toe (art. 15, 2 van het voormelde Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950; EHRM nr. 14038/88 van 7 juli 1989 *Soering vs. United Kingdom*, paragraaf 161; UNHCR, *ibidem*, pp. 1 en volgende)). Verder vereist artikel 1A(2) van het voormelde Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd strikt het bestaan van een individuele en gegronde vrees voor vervolging terwijl het voormelde artikel 3 die vereiste niet stelt om tot mishandeling te kunnen besluiten (UNHCR, *ibidem*, p. 7). De bescherming van het voormelde artikel 3 kan zich daarom uitstrekken tot personen die geen aanspraak kunnen maken op de status van vluchteling in de zin van artikel 1A(2) van het voormelde Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd (UNHCR, *ibidem*, p. 7). In zake de asielaanvraag heeft verwerende partij daarin gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel onderzocht of verzoekende partij aan de drie constitutionele voorwaarden voor het verkrijgen van de status van vluchteling voldoet. Zij heeft niet onderzocht of zij door uitwijzing aan mishandeling in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd komt bloot te staan.*

Verwerende partij behoorde daarom zelf na te gaan of zij het verbod op refoulement niet schendt.

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt kennelijk dat zij geen enkele overweging heeft gemaakt of heeft onderzocht of de uitwijzing naar haar land van herkomst die het voorwerp is van de bestreden beslissing het verbod op refoulement niet wordt geschonden.

Verwerende partij blijft daarom verplicht na te gaan of het land van herkomst voor verzoekende partij veilig is bij verplichte terugkeer ten einde te kunnen beoordelen of het verbod op refoulement zoals

gegarandeerd door artikel 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en verwerende partij bindt niet wordt geschonden. Uw Raad heeft in zake de beoordeling hieromtrent geen bevoegdheid ten gronde.

Met andere woorden verwerende partij had de hoorplicht opdat verzoekende partij de gelegenheid zou krijgen om haar vrees voor blootstelling aan een reëel risico op ernstige schade (rekrutering onder bedreiging van het leven te verliezen bij weigering te gaan vechten) te kunnen staven en toelichten (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover).

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, o.c., 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer).

Verwerende partij heeft zich niet geïnformeerd is daarom onzorgvuldig wanneer zij zonder basiskennis van de feiten de bestreden beslissing neemt.

Uit het voorgaande blijkt eveneens dat de het risico op ernstige schade in de zin van de artikelen de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en artikel 21 (verbod op refoulement) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 reëel is.

Schending van de voormelde artikelen 3, 4 en 21.

De bestreden beslissing is uitvoerbaar en het onderhavig beroep tot nietigverklaring schorst de bestreden beslissing niet. Bij gebreke van automatisch wettelijke schorsing blijft de bestreden beslissing uitvoerbaar en wanneer zij wordt uitgevoerd verliest verzoekende partij haar belang in het onderhavige beroep tot nietigverklaring. Deze schending van het recht op een effectief beroep moet door de schorsing rechtgezet worden. Zonder schorsing voldoet het beroep tot nietigverklaring niet aan het recht op een effectief beroep in de zin van de artikelen 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Schending van de voormelde artikelen 13 en 47.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden geschorst.

[...]

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

In de mate dat de verzoekende partij wijst op de administratieve beslissing inzake de ongegrondverklaring van de machtiging tot verblijf om medische redenen, op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die geen gezag van gewijsde heeft en als zodanig niet het bewijs zou leveren van het feit dat de verzoekende partij bij haar terugkeer niet wordt blootgesteld aan mishandelingen bij haar verplichte terugkeer naar haar land van herkomst, dient erop te worden gewezen dat het beroep tegen deze beslissing, gekend onder het nr. 148 280 en waarin door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 127 393 van 24 juli 2014. Derhalve valt niet in te zien welk belang de verzoekende partij nog heeft bij deze grief. In dit arrest wordt overigens gesteld dat deugdzzaam werd gemotiveerd dat de echtgenoot van de verzoekende partij geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou leiden bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Voor de beoordeling van de argumentatie tegen de voormelde beslissing, die thans wordt hernomen door de verzoekende partij, kan worden volstaan met een verwijzing naar het bedoelde arrest, temeer nu de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet het voorwerp uitmaakt van het huidige beroep.

Verder voert de verzoekende partij aan dat het risico dat haar echtgenoot zijn leven verliest reëel is of dat zij gescheiden geraken en de bestreden beslissing dus een schending uitmaakt van het gezinsleven, dient erop te worden gewezen dat de elementen waarop zij zich beroept deze zijn die het wezen van de asielaanvraag die werd ingediend door het koppel uitmaakten. Deze asielaanvragen resulteerden, na beroep tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, in een weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arresten nrs 59 412 en 59 413 van 8 april 2011. Ook de beroepen die werden ingediend tegen de weigeringen tot in overwegingname van de tweede en derde asielaanvraag, werden verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij de arresten 86 210 en 86 230 van 24 augustus 2012.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de bescherming van artikel 3 van het EVRM ruimer is dan deze verleend door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag zodat artikel 3 van het EVRM nooit werd onderzocht in het kader van de asielaanvragen omdat daarin enkel werd nagegaan of de verzoekende partij voldoet aan de drie constitutionele voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus, gaat zij voorbij aan het feit dat ook een onderzoek werd gevoerd naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en meer in het bijzonder naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met deze bepaling van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Bovendien werd geen toepassing gemaakt van enige uitsluitingsclausule in het licht van het onderzoek naar de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. In die optiek blijkt aldus dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, in weerwil van wat de verzoekende partij wil doen gelden, wel degelijk werd onderzocht.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat de verwerende partij, ingevolge de arresten van de Raad, geïnformeerd was over het mogelijke risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verder kan alleen maar worden vastgesteld dat de verzoekende partij een voornamelijk theoretisch betoog houdt aangaande de vermeende schending en dat zij op geen enkele wijze aantoonde dat, indien zij zou zijn gehoord door de verwerende partij, dit andere elementen aan het licht zou hebben gebracht dan deze die reeds werden onderzocht in het kader van de asielaanvraag en de aanvraag tot medische regularisatie. Het enige element dat zij aanvoert is de *“rekrutering onder bedreiging van het leven te verliezen bij weigering te gaan vechten”*. Echter is geenszins duidelijk waarop zij daarmee doelt, nu de asielaanvragen steeds werden ingegeven door de vrees van de echtgenoot van de verzoekende partij *“gedood te worden door de Angolese politie, omwille van het feit dat u betrappt werd toen u een krant rondbracht die de Angolese regering ernstig bekritiseerde”*. Deze loutere stelling die op geen enkele wijze kan worden gelieerd aan de antecedenten van de verzoekende partij of haar echtgenoot en evenmin wordt toegelicht volstaat niet om aan te tonen dat het naleven van de hoorplicht tot een andere beslissing had kunnen leiden. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij het aanvoeren van de schending van de hoorplicht.

Niet alleen moet om die voormelde redenen worden vastgesteld dat de verzoekende partij en haar echtgenoot hun problemen niet aannemelijk hebben gemaakt, zodat een schending van het non-refoulementbeginsel niet is aangetoond, daaruit volgt ook dat de vrees die zij thans uit dat haar gezinsleven in het gedrang komt omwille van de problemen in hun land van herkomst een loutere bewering is die niet aannemelijk werd geacht. Een schending van artikel 8 van het EVRM en het daarmee corresponderende artikel 9 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is dan ook niet aangetoond.

Ten slotte, waar de verzoekende partij op de daadwerkelijkheid van het rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest, kan worden volstaan met de vaststelling dat er geen indicaties in het dossier zijn die erop zouden wijzen dat de verzoekende partij gedwongen verwijderd zou zijn alvorens uitspraak werd gedaan, met het onderhavige arrest, over de huidige vordering. Een dergelijke schending is *in casu* dan ook niet aangetoond. In de mate dat de verzoekende partij zich gegriefd voelt door het niet per definitie schorsende karakter van de beroepen die worden ingediend, geeft zij zich over aan wetskritiek waarover de Raad niet kan oordelen. Wat er ook van zij, de Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster, middels het onderhavige beroep, zich heeft kunnen verweren tegen de bestreden beslissing alvorens een gedwongen tenuitvoerlegging kon plaatsvinden.

De vermeende schendingen kunnen niet worden aangenomen. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond. Derhalve moet het beroep worden verworpen.

4. Korte debatten

Het beroep van de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij is onontvankelijk. De eerste verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS